Professor Dr. F. P. Jonker als docent in de floristiek

door

A. C. DE ROON (Bunnik)

In de studiegidsen van onze universiteiten zal men de floristiek als vakgebied niet aantreffen. Hoewel er bij het onderwijs aan biologiestudenten enige aandacht aan de floristiek wordt gewijd, moet toch worden gesproken van een zeer bescheiden, eigenlijk een te bescheiden, plaats voor de floristiek in de onderwijsprogramma's. Door het in de knel geraken van „ouderwetse", althans niet „moderne" onderdelen van de biologie, veelal samengebracht onder de noemer van de zogenaamde beschrijvende vakken is met name ook de floristiek getroffen.

Prof. Jonker op excursie (Foto M. J. M. de Rooij).

In het verleden is dit anders geweest. Beroemde fysiologen zoals Went waren overtuigd van de noodzaak van een goede kennis van de flora en gaven hier in hun onderwijs ruime aandacht aan. Ik heb de indruk dat wat dit betreft het tij aan het keren is. Meer en meer blijkt het inzicht te groeien dat een goede floristische kennis voor een aantal vakgebieden van groot belang is evenals o.a. voor de leraren bij het voortgezet onderwijs. Gelukkig zijn er steeds, ook bij universiteiten, botanici geweest die, hoewel ze een open oog hadden voor moderne ontwikkelingen en daar ook aktief aan meewerkten, begrepen dat het onverstandig is om alles uit het verleden overboord te zetten en blindelings de mode van de dag te volgen. Onder hen neemt professor Jonker een belangrijke plaats in. Het is mede aan hem

te danken dat de Utrechtse traditie van het geven van grote aandacht aan de kennis van de Nederlandse flora, binnen het programma van de bijzondere plantkunde, kon worden gehandhaafd.

Het aantal excursies dat hij heeft geleid moet vele honderden bedragen. Enkele tientallen medewerkers hebben van hem een zeer gedegen opleiding genoten terwijl het aantal studenten in de biologie, de farmacie en de geologie dat met hem op excursie is geweest de duizend ver moet overschrijden. Herhaaldelijk ontmoet men dan ook afgestudeerden die daarover met veel enthousiasme hun herinneringen ophalen. Zijn voorjaarsexcursie naar Twente maar vooral ook zijn excursies in Zuid-Limburg hebben bij allen die daarbij betrokken waren een grote faam gekregen. Dit komt uiteraard in de eerste plaats door zijn formidabele floristische kennis en door de wijze waarop hij deze weet over te dragen. Daarnaast is echter ook van groot belang dat hij oog heeft voor de landschappelijke, de geologische en de agrarische aspekten van het gebied. Hij heeft ook de gave om gemakkelijk kontakten te leggen met de plaatselijke bevolking. In gebieden die hij regelmatig bezoekt kent hij veel mensen en heeft hij in de loop der jaren vele goede vrienden gemaakt.

Tijdens de excursies van Jonker moet er hard worden gewerkt, hij zelf is onvermoeibaar en ontziet in het veld de studenten niet. De pedagogische waarde hiervan moet niet worden onderschat, hard leren werken en goed moe kunnen worden zijn dingen waarvan men later profijt heeft en de waarde inziet. Nadat het werk is gedaan, is er bij Jonker aandacht voor andere zaken hetgeen in niet geringe mate bijdraagt tot de hierboven genoemde faam van zijn excursies. Overal waar men komt staat wel een „bevriend café" waar gerust kan worden en gekonsumeerd, zodat na de dorst naar kennis ook de dorst ontstaan door het wandelen kan worden gelest. Zowel letterlijk als figuurlijk heeft Jonker van velen een zeer grote dorst gelest. In de plaats van tijdelijke huisvesting tijdens de meerdaagse excursies is er dan altijd een hotel of stamkroeg zo men wil, om, na het verplichte determineren, de avond in gepaste vrolijkheid door te brengen. De eerlijkheid gebiedt te memoreren dat dit wel eens in iets minder gepaste uitbundigheid overgaat. Al met al zijn voor staf en studenten de onder leiding van professor Jonker gemaakte excursies hoogtepunten uit hun werk of hun studie, waaraan door allen met vreugde en waardering wordt teruggedacht. Hiervoor komt hem de dank van zeer velen toe en het is mij een voorrecht en een vreugde hiervan de tolk te mogen zijn.